

«Ja powrócę!»

List biskupów nordyckich z okazji peregrynacji relikwii św. Teresy Lisieux i relikwii jej rodziców do krajów skandynawskich

Całe nasze ziemskie życie jest pielgrzymowaniem. Jako Kościół, jako święty lud Boży, jesteśmy w wędrówce do wiecznej chwały, którą otwiera przed nami Ojciec. Tak jak lud Izraela po wyjściu z Egiptu zostawił za sobą stary kraj, tak samo my w drodze do Ziemi Obiecanej musimy zostawić nasze grzechy za nami.

W tej pielgrzymce Jezus i Jego święci są zawsze z nami. Będzie to dla nas szczególnie widoczne tej jesieni, kiedy relikwie św. Teresy od Dzieciątka Jezus wraz z relikwiami jej świętych rodziców Louisa i Zélie Martin będą pielgrzymować przez nasze kraje skandynawskie.

Już u zarania Kościoła, chrześcijanie zaczęli sprawować Eucharystię na grobach męczenników. Ich relikwie są widocznym znakiem odkupienia, które dotyczy wszystkich ludzi, skoro Bóg przybrał postać człowieka. Jako ludzie jesteśmy zawsze zależni od cielesnych i materialnych rzeczy, które mogą nam pomóc w przyjęciu zbawczej łaski Boga w rzeczywistości, w której żyjemy. Jako wasi biskupi, mamy nadzieję, że ta peregrynacja relikwii będzie pomocą w odkryciu na nowo Bożej obecności i Jego działania w naszych czasach.

Teresa od Dzieciątka Jezus jest jedną z kobiet - Doktorów Kościoła, która pomogła niezliczonej ilości ludzi przyjąć Boże miłosierdzie. Zarówno poprzez swoje życie, jak i swoje pisma, nieustannie zwracała uwagę na kluczowe przesłanie Ewangelii: Ojciec posłał jedyne Syna, aby uczynił nas swymi ukochanymi dziećmi. Odkrycie tego dziecięctwa jest wielkim szczęściem dla człowieka. W naszej słabości i małości, ta wielka łaska i godność stają się tymi częściami nas, które wznoszą nas do Boga w małych i prostych okolicznościach naszego codziennego życia. Nasza niedoskonałość nie stanowi żadnej przeszkody na tej drodze. Bóg posłał swego Syna właśnie do słabych, niedoskonałych i grzeszników „Bo wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej” (Łk 1, 48) mówi Dziewica Maryja w pieśni uwielbienia, *Magnificat*. Przesłanie Teresy jest echem tej pieśni uwielbienia, która ciągle brzmi w kościelnej liturgii, każdego wieczora w nieszporach. Tak jak Maryja, Teresa może nas nauczyć kroczyć tą „małą drogą”, drogą zbawienia, obecności Jezusa i naśladowania Go. Dzięki łasce chrztu wchodzimy w najgłębszy związek Jezusa z Ojcem. Stajemy się „synami Syna”, jak wyrażali to Ojcowie Kościoła. Dołączamy do modlitwy Jezusa i w nim przyjmujemy ból Ojca oraz prawdziwą matczyną miłość.

Teresa wcześniej w swoim życiu poczuła tęsknotę za całkowitym oddaniem się Bogu. W swoim domu rodzinnym doświadczyła wiele miłości i troski. Jej matka zmarła wcześniej i ta strata była bardzo trudna dla małej dziewczynki, mimo że ojciec Louis Martin otaczał wielką troską ją i jej siostry.

W Maryi Dziewicy znalazła nową matkę, która pomogła odnaleźć jej drogę w życiu. Ta wrażliwa dziewczyna, zamiast uzalać się nad sobą, całkowicie oddała się Bogu. Sama mówiła o „łasce Bożego narodzenia”, mocy Ducha Świętego, który nagle stąpił na nią i sprawił, że zapomniała o sobie i swoich problemach, a zamiast tego poddała się i zaufała Bożemu miłosierdziu.

Teresa wcześniej poczuła wezwanie do życia zakonnego jako karmelitka. To sprawiło, że już w wieku 15 lat, pokonując wiele przeszkód, wstąpiła do klasztoru karmelitanek w Lisieux. W głębi swego serca poczuła prawdziwe powołanie, aby poświęcić wszystko Bogu. Jednak nie wystarczało jej tylko wypełnianie powołania. Uznała, że powinna żyć w sercu Kościoła, sercu, które pali się miłością do Jezusa.

Tam wszystkie powołania się stapiają razem. Tam mogła wypełniać wszystkie te powołania, których nie była w stanie wypełnić sama. W ten sposób może nam ona pomóc odkryć dzisiaj tę głęboką, mistyczną stronę Kościoła.

W środku Kościoła ona jako oblubienica Chrystusa, mogła żyć w jedności z Oblubieńcem - Chrystusem. Tam Jego serce przemawiało nieustannie do jej serca. Teresa znalazła swoje kontemplacyjne powołanie jako karmelitka w sercu Kościoła, gdzie mogła żyć nieustającą modlitwą o zbawienie ludzi.

Dlatego mogła zostać uznana za patronkę misji razem ze św. Franciszkiem Ksawerym. Choć nigdy nie opuściła klasztoru, Teresa poprzez swoją modlitwę i oddanie Chrystusowi inspirowała wielu ludzi do przyjęcia Ewangelii, nieustannie zwracania się do Chrystusa i naśladowania Go.

Ważne jest, abyśmy w dzisiejszych czasach starali się otworzyć ten głęboki wymiar tajemnicy Kościoła. Niektórzy ulegają pokusie redukcji Kościoła do poziomu instytucji lub organizacji lub ograniczają się do rozumienia Kościoła w sposób ideologiczny, czy to w duchu liberalizmu czy tradycjonalizmu. Teresa pomaga nam zrozumieć, że Kościół jest naszą matką; na jej kolanach uczymy się żyć w ciągłej modlitwie i oddaniu naszemu Ojcu w niebie. Teresa może nas zainspirować do tego, abyśmy uświadomili sobie wielką odpowiedzialność, jaka spoczywa na nas katolikach, szczególnie w naszych zeświecczonych krajach. Odpowiedzialność, aby świadczyć o prawdziwej istocie Kościoła jako kochającej matce dla wszystkich, którzy nie czują tej miłości.

Ten krótki czas, kiedy była w Karmelu w Lisieux, Teresa żyła intensywnym życiem duchowym, jednak nie znaczy to, że nie brakowało jej zmartwień. Zachorowała na gruźlicę i w tym samym czasie wstąpiła w „ciemną noc duszy”. W ostatnim okresie życia straciła pewność Bożej obecności, popadła w zwątpienie. Nagle było tak, jakby zgasło światło i Bóg po prostu zniknął. Ona jednak dostrzegła tę pustkę jako łaskę, która jeszcze bardziej zjednoczyła ją z Jezusem w Jego upokorzeniu i cierpieniu dla naszego zbawienia. Żyła w sytuacji ateistów i jadła ich suchy chleb. Świadomie uznała tę mroczną noc opuszczenia przez Boga za substytut solidarności z ludźmi, którzy mówią, że nie potrafią uwierzyć w Boga. W ten sposób dla wielu stała się pomocą w odkryciu najgłębszego jądra wiary, które polega bardziej na oddaniu się, niż w realnych przeżyciach.

„Nie umieram, idę do życia” - powiedziała Teresa, gdy zbliżała się do końca swojej ziemskiej egzystencji. Autentyczne i prawdziwe życie czeka nas w błogostawie wieczności. Wtedy zobaczymy Boga takim jaki jest. Wtedy będziemy żyć w nieustającym uwielbieniu i zachwycie.

Jednocześnie Teresa zdawała sobie sprawę, że aniołowie i święci w niebie wypełniają również posługę dla nas, tych którzy żyjemy na ziemi. Powiedziała: „Ja powrócę”. Chciała dalej czynić dobro na ziemi ze swojego miejsca w niebie. Wiele osób z różnych środowisk doświadczyło jej pomocy, często dzięki darom szczególnej łaski. Mówiła o „deszczu róż”, i dlatego tak często jest przedstawiana z bukietem róż w ramionach. Ona chce przekazywać Boże miłosierdzie. W naszym codziennym życiu możemy doświadczyć Bożej troski i obecności, często w małych, prostych rzeczach, które wypełniają

nasze codzienne życie. Teresa mówi o „małej drodze”, na której otrzymujemy wielkie łaski, których Jezus ciągle nam udziela.

Musimy zrozumieć tę pielgrzymkę, podczas której relikwie Teresy i jej rodziców przyjeżdżają do nas, jako widzialny, materialny znak wyrażający nieskończone miłosierdzie Boga wobec swego ludu. Przypominają one także o naszym własnym powołaniu: pozwalają nam przemienić się dzięki łasce Bożej w Jezusie Chrystusie. Wtedy możemy przekazać przesłanie Ewangelii każdemu, kogo spotkamy w naszej ziemskiej podróży. Ponieważ Teresa przybywa tutaj z rodzicami, uświadamia nam to także wielkie znaczenie rodziny. Teresa dorastała w głęboko wierzącej rodzinie i tam przyjęła wiarę i swoje powołanie. Modlimy się, aby peregrynacja relikwii była błogosławieństwem dla wszystkich rodzin. Niech Teresa i jej rodzice pomogą nam otworzyć się na miłość Ojca, aby Duch Święty pozwolił nam wiernie naśladować Jezusa. W ten sposób, my wierzący stajemy się wiarygodnymi świadkami, którzy mogą dzielić się wiarą z innymi. Jest tak wielu ludzi w naszym kraju, którzy świadomie lub nieświadomie, czekają na przesłanie o nieskończonym miłosierdziu Bożym i naszej godności jako Jego umiłowane dzieci.

2 września 2018

Biskup Czesław Kozon

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Skandynawii
Biskup Kopenhagi

Anders Kardinal Arborelius OCD

Biskup Sztokholmu

Biskup Bernt Eidsvig Can.Reg.

Biskup Oslo
Apostolski Administrator w Trondheim

Biskup Teemu Sippo SCJ

Biskup Helsinek

Biskup David Tencer OFMCap

Biskup Rejkjawiku

Biskup Berislav Grgic

Biskup - prałat Trømso

Biskup Gerhard Schwenzer SS.CC.

Emerytowany biskup Oslo

Biskup Pierre Bürcher

Emerytowany biskup Rejkjawiku

